

Στιγμιότυπο από τον *Κιθαιρώνα*, σε χορογραφία Κωνσταντίνου Ρήγου

Εις Κιθαιρώνα Ρήγου Ανάβασις

Η ανίχνευση του αρχαίου ελληνικού μύθου είναι το κοινό πεδίο αναζήτησης του Κωνσταντίνου Ρήγου και της Ιρίνα Πάουλς στο θέαμα *Αριάδνη/Κιθαιρώνας* που παρουσιάστηκε για δύο μόνο βραδιές στο Παλλάς, στο πλαίσιο του 20ού Παγκόσμιου Συνεδρίου του Διεθνούς Ινστιτούτου Θεάτρου (ΔΙΘ). Η παράσταση, που θα επαναληφθεί στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, αποτελείται από δύο ξεχωριστές χορογραφίες και πραγματοποιήθηκε με τη συνεργασία τόσο του ελληνικού και του γερμανικού κέντρου του ΔΙΘ, όσο και του Χοροθεάτρου της Χαϊδελβέργης με το Χοροθέατρο του ΚΘΒΕ και την ομάδα Dell' Arte (ΗΠΑ).

Στην *Αριάδνη*, η Ιρίνα Πάουλς προσπαθεί ανεπιτυχώς να προσεγγίσει την ιστορία της Αριάδνης. Παρότι υποστηρίζει ότι επικεντρώνει το ενδιαφέρον της στον Λαβύρινθο και στον προβληματισμό που της προκαλεί η πολλαπλότητα της ερμηνείας του, το αποτέλεσμα της δουλειάς της δεν έχει σαφές στίγμα. Εχοντας εμπνεύσει δημιουργούς του μεγέθους ενός Τζόυς και ενός Έκο, για τη γερμανίδα καλλιτέχνιδα –τουλάχιστον θεωρητικά– ο Λαβύρινθος είναι τόπος θυσίας, άρα τοπίο θανάτου, αλλά και πηγή χάους. Στη σκηνή όμως επικρατεί μόνο το χάος, ενώ η χορογραφία της καταφεύγει σε σπασμωδικές κινήσεις, ανώριμες λύσεις, ακόμα και αφέλειες.

Αντίθετα, ο Κωνσταντίνος Ρήγος ξεφεύγει από τις ευκολίες του και με υπόγειο τρόπο κάνει μια ενδιαφέρουσα στροφή. Αρχικά χρησιμοποιεί το γυμνό διακριτικά. Έπειτα, γίνεται λιτός και ουσιαστικός. Ο *Κιθαιρώνας* του μεταφέρει στο σήμερα *«την αγριότητα της διονυσιακής εμπειρίας»*. Το έργο, που βασίζεται σε μία παραλλαγή του μύθου των Βακχών, είναι η αφορμή για να αναφερθεί σε μία άκαμπτη, ερμητικά κλειστή κοινωνία, η οποία δεν δέχεται οιανδήποτε ανατροπή και οδηγείται στην αυτοκαταστροφή.

Σκληρό, αιχμηρό, με αδρές γραμμές, μαυρόασπρη αισθητική και ισχυρές εικόνες (όπως αυτή που ένα ανθρώπινο κορμί σπαράζει πάνω σε ένα τραπέζι γεμάτο χώμα και μια γυναίκα το ταΐζει πίτουρα), διαδραματίζεται μπροστά σε μία λευκή τζαμαρία που στο τέλος ξερνάει τα κρυμμένα γραπτά της μηνύματα, ενώ ο χώρος με τους ανθρώπους του θάβονται κάτω από ένα θαμπό πλαστικό.

Ιδιαίτερη μνεία πρέπει να γίνει στην ηχητική σύνθεση του Δημήτρη Κουτράκη - Studio 19, στα σκηνικά του Κέννυ Μακλέλλαν, στα κοστούμια της Νατάσας Δημητρίου. Και βεβαίως, στους έλληνες και ξένους χορευτές (ανάμεσα τους η Έλενα Τοπαλίδου, η Δήμητρα Χαραλάμπους, ο Παναγιώτης Κοντονής, η Αμαλία Μπένετ κ.ά.), οι οποίοι συμμετείχαν και στις δύο παραγωγές.